

[Ministeren for Grønland.]

Jeg efterlyste ved sagens første og anden behandling anvisning på nogen, der ville sætte privat kapital i nogle af disse anlæg. Det har der ikke — heller ikke mellem anden og tredje behandling — været blot antydning af.

Ninn-Hansen: Efter vor opfattelse ville man hjælpe den grønlandske befolkning mindst lige så godt, hvis der blev tale om private investeringer, og det er ikke vor skyld, men den højtærede ministers, at vi ikke har fået lejlighed til at undersøge, om dette kunne lade sig gøre.

Ministeren for Grønland (Lindberg): Jeg må afvise det ærede medlem hr. Ninn-Hansens påstand om, at det er min skyld, at der ikke har vist sig nogen, der ville investere privat kapital i Grønland.

Over for det ærede medlems udtalelse om, at grønlænderne ville være lige så godt stillet, hvis der var tale om private investeringer, peger jeg på, at den grønlandske repræsentant i udvalget støtter flertallet i den indstilling, det er kommet med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 84 stemmer; 55 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om statsgaranti m. v. i forbindelse med Danmarks deltagelse i det skandinaviske luftfartssamarbejde.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4211, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1055).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Horn: Jeg skal gøre to korte bemærkninger.

Den første er, at betænkningen måske ikke helt opfylder forudsætningerne for den nye forretningsorden; men forhandlingerne i udvalget har kun drejet sig om problemer, som allerede var fremme ved førstebehandlingen, og som altså er klarlagt.

Den anden bemærkning, jeg vil gøre, har relation til udtalelsen i betænkningen om, at der i fremtiden af SAS bør rettes henvendelse til de bevilgende myndigheder, altså ministeren for offentlige arbejder og finansministeren, på et tidligt tidspunkt. Denne udtalelse er ikke fra udvalgets side tænkt som en reprimande, men vi synes, det var ønskeligt, om de bevilgende myndigheder på så tidligt et tidspunkt som muligt blev klar over, hvilke planer SAS havde.

Jeg kan måske slutte disse bemærkninger med en beklagelse af, at vi ikke har formået at samle enighed om denne sag, som i høj grad er en national opgave.

Jeg skal anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Gottschalek-Hansen: Under lovforslagets første behandling udtalte jeg, at jeg ikke kunne medvirke til dets fremme i den form og med den udstrækning, lovforslagets bestemmelser havde, men at jeg gerne under udvalgsarbejdet ville medvirke til at finde en løsning, som kunne tilfredsstille alle parter. Dette har desværre ikke været muligt, for under udvalgsarbejdet tilkendegav den højtærede minister for offentlige arbejder, at dette lovforslag kunne ikke behandles, som lovforslag i almindelighed bliver det; det kunne ikke gøres til genstand for ændringsforslag. Man kunne sige ja eller nej, man kunne acceptere eller forkaste, men man kunne ikke foretage ændringer, således som vi jo normalt gør det i lovgivningsarbejdet. Intet kunne ændres ved den foreslåede statsgaranti, enten derved at andre kaudionister blev bragt ind i billedet, eller ved at strække det indkøbsprogram, som SAS har forelagt.

Det er unægtelig en enkel problemstilling, der i og for sig gør det ganske let, men en noget ejendommelig form for lovgivning. Ministeriet er ganske enkelt et ekspeditionskontor, og folketinget er et forum, der blot